

ETNI KI ZLO INI NAD SRBIMA

Objavio Kresimir 30/07/2017

Tko su uistinu bili srpski etnici, kako su se ponašali tijekom Drugoga svjetskog rata i kakvi su razmjeri njihovih zlodjela, najbolje potvrđuju masovna klanja i mučenja desetina tisuća civila među kojima je i ne mali broj Srba – jer velikosrpski ekstremisti su kao sluge okupatora (Nijemaca, Talijana) dokazivali svoju lojalnost novim gospodarima tako što su aktivno sudjelovali u likvidacijama svih neistomišljenika, pa i vlastitih sunarodnjaka, dok je njihova nadaleko poznata sklonost pljački, silovanjima i bestijalnom uživljavanju nad žrtvama (tradicija naslijeđena još iz ratova s Turcima i razdoblja etničke akcije u Makedoniji, Balkanskih ratova i osvajanja sjeverne Albanije) bila samo dodatna motivacija. Bilo da su to činili samostalno ili u suradnji s Nijemcima, Italijancima, bugarskim fašistima, Talijanima, Nijemcima, Ruskim korpusom ili kakvom drugom formacijom, ostavljali su krvave tragove gdje su god prošli, piše

Zlatko Pinter/Kamenjar.com

Zločinački „lete i odredi“ i zloglasne „trojke“ – s uobičajenom i ustaljenom praksom klanja žrtava, nabijanja na ražanj, spaljivanja živih ljudi u vlastitim domovima – etnici su isticali područja NDH od Hrvata i muslimana, ali su se isto tako okrutno obrađivali i sa svojim neistomišljenicima u Srbiji koje su smatrali „nacionalnim izdajnicima“, a „izdajnici“ su bili svi koji nisu bez ostatka bili „za kralja i Otadžbinu“, odnosno, za „Veliku Srbiju“.

Djevojčica Vida Panti – žrtva etničkog pokolja u Vrani

Pokolji i zvjerstva nad civilima izvršeni su u: Vrani u (001), a ku (002), upriji (003), Bole u (004), Drugovcu (005), Trsteniku (006), Rajincu (007), Stragarima (008), Sevojnu (009), Dokmiru (010), Selevcu (011), Crn i (012), Valjevu (013), Ljigu (014), Gornjem Milanovcu (015), Kukljinu (016), Zvizdaru (017), Kruš ici (018), Slavković i (019), Darosavi (020), Progarevcima (021), Velikoj Drenovi (022), Mal i (023), Jagodini (024), Zaklopa i (025), Majdanpeku (026), Kamenici (027), Manojlici (028), Tekijama (029), Rudniku (030), Takovu (031), Aleksandrovcu (032), i evcu (033), Zaje aru (034), Kraljevu (035), Negotinu (036), Grabovcu (037), Bu umetu (038), Kuši ima (039), Mionici (040), Arilju (041), Lebanima (042), Grockoj (043), Umki (044), Ubu (045), Tamnavi (046), Koceljevu (047), Ivanjici (048), Boljevcu (049), Sikoli (050), Vrnja koj Banji (051), Nišu (052), Negotinu (053), Ursuli (054), Skakavcima (055), Ravnoj Gori (056), Ražanima (057), Gornjoj Gori jevnici (058), Braji ima (059), Karanu (060), Kosjeri u (061), Gu i (062), Radalju (063), Lisu (064), Debelici (065), Boru (066), Draga evu (067), Mojsinju (068), Rošcima (069), Virovu (070), Trbušanima (071), Požegi (072), Gluma u (073), Visibabi (074), Ježevici (075), ajetini (076), Godoviku (077), Brekovu (078), ur evcu (079), Breznici (080), Rajkovcu (081) itd., itd. Ovdje je u obzir uzeta samo Srbija, odnosno, mjesta u kojima se pouzdano zna da su živjeli gotovo isključivo Srbi. I popis, nažalost, nije konačan.

etnici s Nijemcima: planiranje zajedničkih operacija

Sa sigurnošću se može reći da nijedna zarađena strana nije činila takva zvjerstva nad pripadnicima vlastitog naroda kao srpski etnici, što bolje od bilo kojega drugog dokaza govori o kakvim se monstrumima radilo. Pitanje koje se neizbježno nameće jeste: treba li se suditi masovnim klanjima Hrvata, muslimana i drugih nesrpskih naroda, ako su tako postupali sa svojim?

U Beogradu je povodom hvatanja Draže Mihailovića (koje je uslijedilo, ne bez razloga, gotovo godinu dana po svršetku Drugoga svjetskog rata – 13 ožujka 1946. godine), 24.03.1946. godine održana svećana sjednica Narodne skupštine FNRJ, na kojoj je govorio i prvi povjek OZN-e, Aleksandar Ranković. Iste godine, u izdanju Narodnog Fronta Jugoslavije tiskana je brošura Svedočanstva naroda o izdaji i zločinima Draže Mihailovića – Telegrami zahvalnosti drugu Aleksandru Rankoviću (str. 76., cijena: 18 dinara – originalni primjerak knjige nalazi se u osobnom arhivu autora ovog teksta) u kojoj su objavljeni prijepisi ukupno 89 pisama telegrama (uz 11 faksimila). Bile su to zahvale građana vezano za uhićenje etničkog vođe i to: 64 pisma iz Srbije; 11 iz Bosne i Hercegovine; 5 iz Srijema, Banata i Bačke (odn. današnje Vojvodine); po 3 iz Hrvatske i Crne Gore; po jedno pismo s Kosova i iz Metohije i jedno pismo iz Makedonije. Sva pisma su datirana, s točnim mjestom i nazivom pošiljatelja (bilo da se radi o institucijama, udrugama ili pojedincima), i u velikoj većini s konkretno, poimence navedenim žrtvama i izvršiteljima zločina.

Na kraju I. poglavlja i na zadnjim stranicama knjige donesen je popis od još ukupno 185 neobjavljenih pisama i telegrama, uz napomenu da je to samo dio pošte koja je pristigla, te da su sve pismene pošiljke sli ne sadržine kao i one koje su objavljene, što zna i da je ukupno upu eno najmanje 274 pisma odn. telegrama, od ega je najve i broj (143) iz „uže“ Srbije, a ostatak iz drugih republika, pokrajina i regija. Neovisno o mogu oj politici koj manipulaciji i ideološkoj obojenosti (što se ne može u potpunosti isklju iti), ovaj materijal ima svoju vrijednost, i može poslužiti u svrhu dokaza da su etnici po inili masovne zlo ine ne samo nad nesrpskim pu anstvom, ve i nad Srbima, pripadnicima vlastitog naroda – utoliko prije, što je najve i broj pisama i telegrama potpisan osobnim imenima i prezimenima pošiljatelja i odnosi se na sasvim konkretne, provjerljive doga aje.

U spomenutoj knjizi izrijekom se spominju 53 etni ka zlo inca – eneral Draža Mihailovi , pukovnik Nikola Kalabi , vojvoda Mom ilo uji , vojvoda Dobrosav Jev evi potpukovnik Ra i , kapetan Vasi , kapetan Vasiljevi , vojvoda Vojo Tribro anin, poru nik Miši Aleksandar, vojvoda Kerovi , kapetan Medi , poru nik Ajda i , vojvoda Buda Bosilj i , poru nik Mili Boškovi , Marko Kotarac, poru nik Mati , kapetan Boroša, poru nik Mirko Tomaševi , kapetan Leka Damjanovi , Miloš Erki , Boro Mitranovi , pukovnik Borota, pukovnik Vraneševi , vojvoda Rade Radi , , kapetan Jakov Jovovi , Dražin komandant Miodrag Damjanovi , bra a Gordi , komandant korpusa Keserovi Dragutin, Vu ko Ignjatovi , Miloš Markovi , vojvoda Kova , Uroš Drenovi , Vukašin Mar eti , Vaso Mijatovi , Mladen Slavkovi , Kosta Pe anac, abri , uji ev bliski suradnik uro Mari , Lap evi , Radovi , Komar evi , Peri , kapetan Pantovi , Dražina veza s Nijemcima u Srbiji ‘Garagan’, kapetan Nikola Soki , Rakovi , Bariši , Bojan Ristanovi , Ljubo Jovanovi , Cveja Nedi , Marjanovi , Kini evac.

Svi nabrojani spominju se kao kolovo e i izvršitelji brojnih masovnih likvidacija kroz gotovo cijelo ratno razdoblje (od 1941 do jeseni 1944. – sve dok prije odlu ne bitke za Beograd, gotovo svi etnici nisu prešli u partizane). **Tako se, primjerice, za Bojana Ristanovi a u jednom pismu tvrdi, da je ubio 178 osoba u a anskom srezu – Srbija).**

Ilustracije radi, evo nekoliko citata iz spomenute brošure:

„(Iz govora druga Živote ermanovi a, ministra socijalne politike Srbije, održanog u Prezidijumu Narodne skupštine Narodne Republike Srbije)

‘(...) Eto, baš zato što je iz moga kraja, ja u se zadržati na Dražinom glavnom komandantu koji je figurirao kao komandant kraljeve garde, skoro likvidiranom Nikoli Kalabi u, koji je ne samo klaio ljude, nego je u selu ur evcu jednog borca Narodooslobodila kog pokreta Živana ur evi a živog pekao pred oko 20 svjedoka od kojih su neki u životu. Po nare enju Nikole Kalabi a tome Živanu ubijen je sin, a zatim je vezan za ražanj i na ovom živ pe en...“

(str. 12.; istaknuo: Z.P.)

„(Iz govora druga Miloša Carevi a, ministra pravosu a Srbije, održanog u Prezidijumu Narodne skupštine Narodne Republike Srbije)

Ministar pravosu a...rekao je, izme u ostalog povodom hvatanja Draže Mihailovi a...na sjednici ... održanoj 12 aprila 1946 godine:

‘U ime onih seljaka i u ime onog naroda koji je tu kraj Ravne gore najviše patio od terora i od nedela Draže Mihailovi a, u ime svih koji su svedoci krvavih kama Draže Mihailovi a i njegovih ljudi, i smrti proizvedene li no u mojoj porodici baš po izri nom nare enju Draže Mihailovi a, ja smatram da treba zaista odati sa strane srpske Narodne skupštine veliko priznanje rukovodiocima naše javne bezbednosti koji su omogu ili hvatanje živog Draže Mihailovi a, da bi se razbila legenda o ‘gorskom caru’, da bi se razbila legenda o nekom junaštvu i da bi se u svoj svojoj golotinji taj degenerisani tip mogao izvesti pred lice pravde i pokazati u svoj svojoj niskosti i bedi u kojoj je kroz ceo svoj život bio’ (...aplauz...)“

(str. 14.; istaknuo: Z.P.)

„Seljaci i seljanke sela Crn a, Sreza beli kog (Srbija) sa svoje konferencije...pored ostalog pišu:

‘U isto vreme oštro protestujemo protiv note ameri ke Ambasade kojom se pokušava da se Draža prikaže kao borac protiv Nemaca...Mi svi znamo da su koljaši Draže Mihailovi a iz ovog sela streljali ili zaklali 5 lica, a isprebijali preko 30. Mnogi od nas bili su o evidci kada je uveni koljaš- etnik Draže Mihailovi a Mladen Slavkovi pred masom sveta zaklao oveka iz obližnjeg sela. Ovaj krvnik nije hteo kaznu izvršiti streljanjem, izgovaraju i da je šteta kvariti metak. Mnogi poubijani

ostavljeni su na otvorenom polju ili u šumi, te su im psi i ptice raznosili komad po komad njihovog tela. Nama je poznato da su Draža i njegovi etnici uveni kao pijanice, koljaši, ubice srpskog naroda i verne sluge nema kog fašizma. Mi nikada nismo videli ni uli Dražine etnike da se bore protivu Nemaca, a videli smo kada su etnici, u društvu sa nedi evcima i Nemcima napali partizanske odrede i primorali ih da se 1941 godine povuku sa teritorije našeg sreza““.

(str. 26.; istaknuo: Z.P.)

„U esnici sreske konferencije Narodnog fronta Sreza trsteni kog (Srbija) pišu:

‘(...)Nedela i zlo ini Dražinih komandanata bra e Gordi a, Keserovi a i drugih osta e narodu ovog kraja uvek u se anju. Sreska komisija za utvr ivanje zlo ina utvrdila je preko 1500 ubistava, a ima ih mnogo više za koje se ne zna.

etni ki koljaši kasapili su ljude usred dana. Porodica Nikoleti iskasapljena je na železni koj stanici u Trsteniku. U Stragarima je zaklan Tila Jovanovi , ovek bez ijedne noge, koji se na kolicima vozio. U Rajincu etni ki koljaši zaklali su u itelja Kindla zajedno sa porodicom od sedam lanova u toku jedne no i, decembra 1942 godine. Sutradan osmogodišnje dete ove porodice, koje se u toku no i prikrilo, zaklano je u seoskoj šumi. Bilo je mnogo sli nih slu ajeva’...“

(str. 17.; istaknuo: Z.P.)

„Gra ani sela Kukljina kod Kruševca (Srbija) Radivoje Risti , Miladin Krsti i ostali uputili su...slede e pismo:

‘...U našem selu Kukljinu zaklano je u toku okupacije 15 ljudi od strane etnika Draže Mihailovi a, koje su bande njegovog komandanta abri a stavljale pod slovo ‘ Z ‘ i klale. etnici su hvatali rodoljube i predavali Nemcima da ih streljaju. Tako su predali Nemcima Životija Risti a, koga su ovi streljali. Na najzverskiji na in zaklali su porodicu druga Tomi a. Svakoga dana nosila je Morava leševe. Zatrli su celu porodicu Lazara Miladinovi a. Mi smo živi svedoci saradnje etnika i Nemaca kad su se zajedno vozili 1944 godine meseca septembra na nema kim tenkovima...’

Danas niko ne postavlja kod nas u Kukljinu pitanje da li e Draža biti osu en, ve da li e mu se suditi onako kako je on klaio i osu ivao druge...“

(str. 30-31.; istaknuo: Z.P.)

„Narod sela Zvizdara u Srezu tamnavskom (Srbija) uputio je slede e svedo anstvo o zlo inima Draže Mihailovi a i njegovih bandita:

‘Naše selo Zvizdar kod Uba pretrpelo je velike patnje od etnika Draže Mihailovi a. Od jeseni 1942 godine u Zvizdaru je bio glavni centar etni ki u Tamnavi. Dve i po godine njegovi zloglasni komandanti Lap evi , Radovi , Komar evi , Peri , Bosilj i i drugi, inili su nedela po našem selu i sve u ime kralja i otadžbine. Tukli su mnoge majke...’

Batinano je oko 48 seljaka. etni ki štab bio je kod ku e Miroslava Krni a...28 avgusta 1943 godine izjutra došla su 32 kamiona SS-vojnika i sa njima su bili obu eni Dražini etnici u nema ko odelo. Isterali su oko hiljadu lica u logor, u bare sela Sovljaka (082) i u Tvrdojevac (083). Tukli su pokojnog Miroslava i posle podne žive spalili, i to: Miroslava Krni a, Aleksandra, Dragutina starog 98 godina, Soku, ženu Miroslavljevu koja je bila tu no na poro aju, Radoslava od 5 godina, Slobodana od 2 godine, Danicu od 33 godine, Božana od 15 godina, i izbeglice koje su bile nastanjene i to: Kova Petra, Stanu, njegovu ženu, decu Dušana, Danicu i Ljubicu, svi ispod 14 godina, Rankovi a Miloša, Miroslavljevog slugu, Branka Vukovi a, izbeglicu, koji je bio sluga Leke Josipovi a koji se desio to jutro na kapiji kad su ih uterali u košaru, zapalili je i svi su živi izgoreli.

O tome u selu postoji pesma:

*U košaru sve ih zatvoriše,
Opkoliše sa etiri strane;
Zadovoljstvo to je za dušmane...
Tad se za u jauk iz košare
Vatra pe e i mlade i stare,
Vatra pe e i gori odelo,
Gore kose, a gori i telo.*

Pored ovih žrtava mnogi su seljaci drhtali na stražama na putu uvaju i tobož etnike nasilno određeni na ove dužnosti, dok su ubice sa Nemcima zajedno pili i lumpovali. Tako je kapetan Pantović uzimao od seljaka ovce i goveda i davao Nemcima za municiju...“

(str. 31-32.; istaknuo: Z.P.)

„Građani sela Darosave i Progarevaca kod Aranđelovca (Srbija)...uputili su ...telegram sledeće sadržine:

‘Da bi se odužili svojim palim žrtvama od strane krvoloka Draže Mihailovića i njegovih bandi, koje su po njegovom naređenju izvršile niz zverskih dela u našem mestu i to: zaklali 45 ljudi i žena, obesili 6 građana ovoga mesta, streljali i u borbi poginulo 163 lica, premlatili batinama 106, zapalili 40 domova, 32 građanina predali Nemcima koji su ih proterali u Norvešku, gde su od gladi pomrli njih 28, a samo četiri preživela – nas 11 invalida, majke, ocevi, drugarice, braća i sestre palih žrtava tražimo da se najviše i zlikovac naših naroda Draža Mihailović kazni najstrožom kaznom za počinjena zverstva. Time će se jedino zadovoljiti pravda i bar malo ublažiti neizlečive rane...’

Pridružujemo se noti naše vlade koja je upućena vladi Sjedinjenih Američkih Država i protestujemo protiv svakoga mešanja u naše unutrašnje stvari. Zahtevamo od Međunarodne komisije da sve ratne zločince, koji se slobodno šetaju po Italiji i drugim zemljama, preda narodnom sudu naše zemlje...“

(str. 35-36.; istaknuo: Z.P.)

„Milorad Teofilović, učenik sedmog razreda gimnazije iz Čačka (Srbija) piše... :

‘...Pored hiljadu primera hoću da navedem samo dva: u selu Gorijevnici kod Čačka bande Draže Mihailovića na zverski način su utrljali porodicu Toroman. Upravni zlikovci upotrebili su najdrastičnija mučenja. Tako su jednu ženu iz te kuće, pošto su joj ubili muža, rasekli i iz nje živo dete izvadili na dvadeset dana pre rođenja.

Drugom prilikom uhvatili su 30 momaka i devojaka i oglasili ih partizanima i kao takve pošli da ih muče. Uoči dana kada su hteli da ih streljaju, silovali su devojke, pa ih onda poubijali.

Nemoguće je nabrojati sva zverstva etnika Draže Mihailovića, kojima je rukovodio lično Draža dajući direktive za dalja klanja. Zato ovaj svirepi zločinac treba da dobije zasluženu kaznu, takvu kaznu kakvu zahtevaju majke poginulih sinova’.

(str. 45.; istaknuo: Z.P.)

„Dragomir D. Božinović ... Manojlica, Srez svrljiški (Srbija), izražava zahvalnost...pismom u kome se izmeću ostalog kaže:

‘ (...) Draža Mihailović je izmeću pobijenih i zaklanih 127 naših Svrljižana zaklao i moju sestru Kristu, živu joj osekao jezik i dojke, a onda i glavu. Etnici su premlatili mog seljaka Stanimira koji je od povreda umro, a osim njega premlaćeno je i preko 30 građana, bezbroj ih je opljačkano. I mene je tri puta na smrt osuđivao zbog antifašističkog držanja.

Ovakvom izdajniku naroda i zverskom koljašu želim i tražim u ime naroda moga sela da se što pre pred sud izvede i da se kazni onom kaznom kojom je i moju sestru kaznio: smrću“.

(str. 46-47.; istaknuo: Z.P.; faksimil pisma na str. 46.)

„Desimir Đurić, omladinac iz sela Tekije, Srez rasinski, Okrug kruševački (Srbija), izražava radost povodom hvatanja Draže Mihailovića:

‘Druže Leko, za mene nije bilo veće radosti u životu nego kada sam doznao da je Draža Mihailović, zločinac kakvog istorija ne pamti, uhvaćen. Njegova zloglasna etnička kama osetila se i u našem selu. Kao prve žrtve te njegove kame bili su moj stric i brat. Samo zato što su bili poštenu rodoljubi oni su ubijeni, na najzverskiji način. Pekli su ih na vatri, vadili im srce i džigericu i drugo. Za osvetu moga brata i strica kao i ostalih žrtava pobijenih od etničkih bandi kojima je Draža bio pokrovitelj, tražim najstrašnju smrt za tog narodnog izdajnika’.

(str. 49-50.; istaknuo: Z.P.; faksimil pisma na str. 49.)

„Milovan Trišić - čido piše o zverskim zločinima etnika u Vraniću kod Beograda:

‘ (...) Masovni pokolj u selu Vraniću, izvršen decembra meseca 1943 godine, poznat je svima i nezaboravan je. Sedamdeset dve žrtve, od kojih je većina dece, poklane su etničkim kamama, a zatim su mrcvarena njihova tela tako da se moralo skupljati par po par da bi se žrtva mogla sahraniti. Ista sudbina snašla je i moju sestru Milenu Pantić i njeno dvoje nejake dece i sedam ukućana. Teško je bilo gledati unakažene žrtve...“

(str.63-64.; istaknuo: Z.P.)

Preživjeli srodnici žrtava jedini su koji još uvijek njeguju uspomenu na njih i uvaju ove događaje od zaborava. Tako je o jednome od najgorih i najsurovijih etničkih pokolja – u selu Vraniću (kod Beograda)

snimljen i dokumentarni film „Crna noć, crna braća“ koji detaljno govori o zvjerstvima Dražinih koljača koji su ubijali cijele obitelji – žene, starce, djecu (čak i onu u kolijevkama), uz bestijalna mučenja i silovanja žena i malodobnih djevojčica. Film je u više navrata prikazivan, kako u Hrvatskoj, tako i Bosni i Hercegovini. Autentični svjedoci mučenja o događaju zabilježena su i na:

<https://www.youtube.com/watch?v=r70kq0yXTTQ>

Zanimljivo je da su Srbi najveća i najmasovnija zvjerstva u Srbiji počinili od druge polovice 1943., do kraja 1944. godine (mada je zločin bilo i poslije 1945.). O tome su bili uvjereni da će uz pomoć svoje „vlade“ u Londonu i zapadnih saveznika uspostaviti monarhističku vlast.

Još jedna tema, koja se kako u komunističkoj tako i srpskoj publicistici i povijesti nije spominjala (osim u prvim poratnim godinama), jesu ubojstva srpskih svećenika koja su počinili Srbi iz raznih razloga. Ovdje će biti navedeni samo neki od brojnih primjera iz Srbije, Crne Gore, objavljeni u materijalu: Spomenica pravoslavnih svećenika – žrtava fašističkog terora i palih u NOB, Beograd, 1960., str.195.

1. Eparhija Crnogorsko-primorska, Crna Gora; pravoslavni sveštenik Bogi Jovičević ubijen je od Srba i strijeljan 19. srpnja 1941. godine.
2. Ivanjica, Srbija; pop Dragoljub Milutinović, zaklan je siječnja 1942. godine od Srba vojvode Javorskog. Ubijen je noževima, i ostavljen na mrazu, gdje u mukama umire.
3. Bobovo, Srbija; sveštenik Ilija Buić ubijen je od Srba 1942. godine.
4. Šumadija, Srbija; sveštenik Borivoje Gavrilović ubijen je od Srba Draže Mihailovića i strijeljan u manastiru Drača.
5. Sveštenik Ivan Nikolić 1942. godine pobjegao je iz Banata u Srbiju, gdje su ga zaklali Srbi.
6. Eparhija Šabacko-valjevska; Živorad Marković, sveštenik, ubijen u svom selu od Srba, 01. siječnja 1943. godine.
7. Selo Banja, kod Aranđelovca, Srbija; prota Jeremija Isaković zaklan je od Srba u dvorištu svoje kuće kolovoza 1943. godine. Na tijelu je imao 54 rane od noža i odsječen nos (njegova snaha, slovenska književnica Ruža Vreg bila je svjedokom zločina i kasnije ga potanko opisala).

Mnogi su u Srbiji opinjani Dražom i danas kao i prije 75 godina

8. Eparhija žička, Srbija; U dvorištu kuće, 31. kolovoza 1943. godine, Srbi su ubili sveštenika Milisava Perišića.
9. Ripanj kod Beograda, Srbija; paroh Valerijan Botvinski ubijen je u svojoj kući 07. prosinca 1943. godine od strane Srbičke trojke Draže Mihailovića.
10. Dorosava, Srbija; paroh Aleksandar Marković ubijen je od Srba 13. svibnja 1944. godine s 80 ljudi i žena iz ovog mjesta, izdvojen s još dvojicom i strijeljan.
11. Eparhija žička, Srbija; sveštenik Nebojša Popović, ubijen je od Srba 31. prosinca 1944. godine.

Za ove žrtve (mada me u ubijenima ima i ljudi iz crkvenih redova), Srpska pravoslavna crkva (koja je, nažalost još uvijek leglo velikosrpskog ekstremizma najgore vrste), nikad ne drži parastose i pomene – kao što je to slušaj sa znamenitim nedevcima, ljotićevcima, etničkim kolovozima i obilježavanjima njihovih obljetnica smrti, ili „ustaškim žrtvama“ na koje svako malo pompozno podsjećaju u Jasenovcu, Gradini i na drugim mjestima.

One su prešurane i za srpsku publicistiku, znanost i povijest ne postoje. „Ne sjećaju ih se čak ni literati, koji se (poput Vuka Draškovića) rado lažuju pera, ali samo kako bi uvijek iznova opisivali „ustaška i balijska klanja srpskog življa“ (stvarna ili izmišljena).

Koljaci, naci-fašisti, velikosrpski etnici (Ravnogorski) pokret Draže Mihailovića, prije 12 godina je u Srbiji i službeno proglašen „antifašističkim“ odlukom Narodne skupštine Srbije. Tako je Srbija postala prva i jedina zemlja na svijetu koja je u XXI stoljeću i službeno rehabilitirala naci-fašizam u svojoj zemlji. „i a“ (kako tamo od milja zovu Dražu) i njegovi suradnici zauzimaju značajno mjesto u srpskoj povijesti i oni su danas za većinu Srba nacionalni junaci. Onjima se snimaju televizijske serije, u školske udžbenike su ušli kao „antifašisti“ i „prvi gerilci u porobljenoj Evropi“. Baš kao i Arkan, Mladić, Karadžić, Milošević i ostali koji su odgovorni za masovne zločine genocida i etničkog čišćenja u ratovima 90-ih godina prošlog stoljeća.

Što već zločinac – već heroj; ta percepcija još uvijek prevladava u javnom diskursu, ne samo u Srbiji, nego i u „republici srpskoj“, etnici istom srpskom entitetu u BiH koji je stvoren upravo genocidom i etničkim čišćenjem. Ako se za svaku obljetnicu okupacije Vukovara pljuče po žrtvama i negiraju masovni zločini, a na utakmicama srpska mladež skandira: „Ovčara, Ovčara“ (slave i zločin nad ranjenicima i civilima koji su tamo pobijeni), u glas viče: „Vukovar je Srbija“, „Nož, žica, Srebrenica“ (za neke je i genocid razlog za nacionalni ponos!), ako se na obljetnicu genocida u Srebrenici glavnim vinovnicima te sramote javno zahvaljuje, a njihovi se plakati lijepe po ulicama i trgovima, ako ni danas 22 godine po svršetku rata nema niti naznake bilo kakve katarze i priznanja krivnje kod onih koji su nanijeli svojim susjedima toliko zla, onda (najblaže rećeno) s takvim narodom nešto nije u redu.

I upravo zato što uspoređo sa svim tim patološkim procesima koji se odvijaju kod njih nastoje izokrenuti povijest, oprati ruke od krvi i predstaviti se svijetu kao „antifašisti“, treba ih stalno i uporno podsjećati na ISTINU.

Možda bi se naši istočni susjedi ipak trebali okrenuti sebi, konačno pogledati istinu u oči i po etički voditi brigu o vlastitoj kućici i mentalnom zdravlju nacije – umjesto da „nacizam“ i „fašizam“ traže kod svojih susjeda i bave se prekrajanjem prošlosti.

Zlatko Pinter/Kamenjar.com